

18 Νοεμβρίου, 1994

[ΠΙΚΗΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στές]

Α. ΙΑΣΩΝΟΣ ΛΤΔ.,

Εφεσείοντες,

v.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Εφεσιβλήτων.

(Εφεση με υπόμνημα 289)

Τερματισμός Απασχόλησης — Πλεονασμός — Εκ των προτέρων γνωστή εποχιακή ύφεση εργασιών, ή μείωση εισπράξεων ή κερδών λόγω εποχιακών διακυμάνσεων — Δε δημιουργεί πλεονασμό.

- 5 *Σύμβαση Εργασίας — Τερματισμός της — Δεν μπορεί να αναβιώσει με μονομερή ανάκληση του τερματισμού από τον εργοδότη — Χρειάζεται η συναίνεση και του εργοδοτούμενου.*

Με υπόμνημά του προς το Ανώτατο Δικαστήριο, το Δικαστήριο Εργατικών Διαφορών ζήτησε απάντηση σε τρία νομικά ερωτήματα ήτοι
10 i) κατά πόσο η εκ των προτέρων γνωστή εποχιακή ύφεση εργασιών, ή μείωση εισπράξεων ή κερδών, λόγω εποχιακών διακυμάνσεων, μπορεί να αποτελέσει λόγο απόλυσης εργοδοτούμενου για πλεονασμό, ii) κατά πόσο ο εφεσίβλητος είχε υποχρέωση μετά τον τερματισμό της σύμβασης
15 εργοδότης να επιστρέψει στον εργοδότη του μετά από μονομερή ανάκληση του τερματισμού και ενώ ήδη είχε βρει εργασία σε άλλο εργοδότη, και iii) κατά πόσο είναι δυνατό η σύμβαση εργασίας να αναβιώσει με μονομερή ανάκληση του τερματισμού της από τον εργοδότη, και μάλιστα ενώ ο εργοδοτούμενος ήδη έχει βρει εργασία σε άλλο εργοδότη.
20 Η εφεσείουσα είχε τερματίσει την απασχόληση του εφεσιβλήτου 1 λόγω ισχυριζόμενου πλεονασμού που είχε προκύψει από εκ των προτέρων γνωστή εποχιακή μείωση των εργασιών της εφεσείουσας. Δώδεκα μέρες μετά τον τερματισμό της απασχόλησης του εφεσιβλήτου 1, και ενώ αυτός είχε ήδη βρει δουλειά σε άλλο εργοδότη, η εφεσείουσα είχε ανακαλέσει τον τερματισμό της εργοδότησής του και τον κάλεσε να επιστρέψει στην εργασία του, πράγμα που εκείνος αρνήθηκε να κάνει.
25 Στην αγωγή του εφεσιβλήτου 1 για αποζημιώσεις για παράνομη από-

λυση ή διαζευκτικά για πληρωμή λόγω πλεονασμού, η εφεσείουσα αντέταξε το ότι τον είχε καλέσει να επιστρέψει στην εργασία του και εκείνος είχε αρνηθεί.

Αποφασίσθηκε ότι:

- (α) Η εποχιακή ή περιοδική μείωση του όγκου της εργασίας η οποία αφήνει ανεπηρέαστο τον όγκο της εργασίας, επιμετρούμενο μέσα στο συνήθη κύκλο της εμπορικής δραστηριότητας του εργοδότη, δεν συνιστά λόγο για τον τερματισμό της απασχόλησης λόγω πλεονασμού. 5
- (β) Η σύμβαση εργοδότησης δεν παύει από του να είναι σύμβαση σχετικά με την οποία εφαρμόζονται οι πρόνοιες που περιέχονται στον περί Συμβάσεων Νόμο Κεφ. 149 και ο ορισμός του όρου "εργοδοτούμενος" στους περί Τερματισμού Απασχόλησεως Νόμους δεν επηρεάζει την αρχή ότι σύμβαση εργοδότησης που έχει τερματισθεί δεν μπορεί να αναβιώσει παρά μόνο με νέα συμφωνία μεταξύ των μερών. 10 15

Η έφεση απορρίφθηκε με έξοδα.

Έφεση δι' υπομνήματος.

Έφεση δι' υπομνήματος με την οποία ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών ζητά από το Ανώτατο Δικαστήριο γνωμάτευση κατά πόσον ορθά ή όχι το Δικαστήριο αποφάσισε ότι η εκ των προτέρων γνωστή εποχιακή ύφεση εργασιών ή μείωση εισπράξεων ή κερδών, λόγω εποχιακών διακυμάνσεων δεν αποτελεί πλεονασμό. 20

Α. Ευτυχίου, για τους Εφεσείοντες-καθ' ών η αίτηση. 25

Αρ. Γεωργίου, για τον Εφεσίβλητο-αιτητή.

Δ. Παπαδοπούλου (κα.), για τους Εφεσίβλητους καθ' ών η αίτηση 1.

Cur. adv. vult.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Γ. Μ. Πικής. 30

ΠΙΚΗΣ, Δ.: Μετά από πολύχρονη υπηρεσία οι εφεσείοντες τερμάτισαν την εργοδότηση του εφεσίβλητου 1 (ο εφεσίβλητος) λόγω

πλεονασμού. Με την εκπινοή της προειδοποίησης για τον τερματισμό της απασχόλησης ο εφεσίβλητος αποχώρησε από την εργασία του. Μετά από ολιγοήμερη ανάπαυση ο εφεσίβλητος βρήκε νέα απασχόληση και άρχισε πάλι να εργάζεται. Δώδεκα μέρες μετά τον τερματισμό της απασχόλησης του οι πρώην εργοδότες του, οι εφεσειόντες, τον κάλεσαν να επιστρέψει στην εργασία του προσφορά την οποία δεν αποδέχθηκε. Στο αίτημα του εφεσιβλήτου στο Ταμείο Πλεονάζοντος Προσωπικού (Εφεσίβλητοι 2) για την καταβολή σ' αυτόν της προβλεπόμενης από το νόμο παροχής, αντιτάχθηκαν οι εφεσειόντες με το δικαιολογητικό ότι αρνήθηκε την προσφορά τους να επανέλθει στην εργασία του.

Με αίτηση του στο Δικαστήριο Εργατικών Διαφορών ο εφεσίβλητος αξίωσε αποζημιώσεις από τους εφεσειόντες για παράνομο τερματισμό της απασχόλησης του και διαζευκτικά την καταβολή από τους εφεσίβλητους 2 της νενομισμένης παροχής (πληρωμής) λόγω πλεονασμού. Το δικαστήριο έκρινε ότι ο τερματισμός των υπηρεσιών του δεν οφειλόταν σε πλεονασμό εργατικού προσωπικού αλλά στο χωρίς βάσιμο λόγο τερματισμό της απασχόλησης του από τους εφεσειόντες και αποδέχθηκε το αίτημα του για αποζημιώσεις. Παράλληλα απέρριψε τη διαζευκτική αξίωση εναντίον των εφεσιβλήτων 2 για την καταβολή της αρμόζουσας παροχής λόγω πλεονασμού. Το δικαστήριο αποδέχθηκε ότι υπήρξε μείωση στις εισπράξεις των εφεσειόντων (εργοληπτών) μεταξύ των μηνών Οκτωβρίου και Φεβρουαρίου. Έκρινε όμως ότι η μείωση οφειλόταν στην εποχιακή πτώση του κύκλου εργασιών των εφεσειόντων κατά τους χειμερινούς μήνες και επομένως δε συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις για τον τερματισμό της απασχόλησης του λόγω πλεονασμού.

Μετά από αίτηση των εφεσειόντων ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών έθεσε τα εξής τρία νομικά ερωτήματα προς εξέταση από το Ανώτατο Δικαστήριο:-

1. Ορθώς ή μη το Δικαστήριο απεφάσισε ότι εκ των προτέρων γνωστή εποχιακή ύφεση εργασιών, ή μείωση εισπράξεων ή κερδών, λόγω εποχιακών διακυμάνσεων, υπό τα γεγονότα της υπόθεσης δεν αποτελεί πλεονασμόν;
2. Ο αιτητής είχε υποχρέωση μετά την λύση της εργασιακής συμβάσεως να επιστρέψει σ' αυτόν κατόπιν μονομερούς ανάκλησης του τερματισμού και δη εργαζόμενος εις έτερον εργοδότη;

3. Η σύμβαση εργασίας αναβιώδι δια μονομερούς υπό του εργοδότη ανάκλησης του τερματισμού του εργοδοτούμενου και δη εργαζομένου εις έτερον εργοδότη;”

Οι εφεσεϊόντες υπέβαλαν ότι η εποχιακή ή η περιοδική μείωση του όγκου εργασιών του εργοδότη δικαιολογεί τον τερματισμό της απασχόλησης εργοδοτούμενου λόγω πλεονασιμού. Προς υποστήριξη των θέσεων τους επικαλέστηκαν τις διατάξεις του Άρθρου 18 (γ) (vii) του Ν. 24/67. Ως προς τα ερωτήματα 2 και 3, υπέβαλαν ότι ο όρος “εργοδοτούμενος”, όπως ερμηνεύεται στο Άρθρο 2 του Ν. 24/67 (όπως τροποποιήθηκε από το Ν. 67/72), παρέχει τη δυνατότητα στον εργοδότη αναβίωσης (μετά τον τερματισμό) με μονομερή πράξη της σχέσης εργοδότη-εργοδοτούμενου.

Εποχιακή ή περιοδική μείωση του όγκου της εργασίας η οποία αφήνει ανεπιτρεάστο τον όγκο της εργασίας, επιμετρούμενο μέσα στο συνήθη κύκλο της εμπορικής δραστηριότητας του εργοδότη, δε συνιστά λόγο για τον τερματισμό της απασχόλησης λόγω πλεονασιμού. Ο όγκος των εργασιών επιχείρησης έχει όχι μόνο εποχιακές αλλά και καθημερινές αυξομειώσεις και διακυμάνσεις. Αν γινόταν δεκτή η θέση των εφεσεϊόντων, θα διανοιγόταν η οδός για την καταστράτηγηση του οικοδομήματος του νόμου που συναρτά τον πλεονασιμό με τα αντικειμενικά δεδομένα της επιχείρησης. Ο όγκος εργασίας προσδιορίζεται με βάση σταθερό παρονομαστή που αντανάκλα τον όγκο της εργασίας του εργοδότη στο πλαίσιο του συνήθους κύκλου της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και αυτή η σημασία που ενέχει ο όρος “όγκος εργασίας” στο πλαίσιο του Άρθρου 18(γ)(vii) του Ν. 24/67 (όπως έχει τροποποιηθεί). Η κατάληξη αυτή επισφραγίζει και την απάντησή μας στο πρώτο ερώτημα που είναι αρνητική.

Αρνητική επίσης είναι και η απάντηση στα ερωτήματα 2 και 3. Ο όρος “εργοδοτούμενος” δε μεταβάλλει τις προϋποθέσεις του περί Συμβάσεων Νόμου, Κεφ. 149, για τη σύναψη συμφωνίας. Ό,τι διευκρινίζεται είναι ότι εκτός από ρητή η σύμβαση μπορεί να τεμηρωθεί (εξυπακουόμενη) από τη σχέση μεταξύ εργοδότη και εργοδοτούμενου όπως στην περίπτωση που ο Α εργοδοτείται από το Β χωρίς προηγούμενη ρητή συμφωνία μεταξύ τους. Μετά τον τερματισμό της απασχόλησης τερματίζεται η σχέση εργοδότη και εργοδοτούμενου και δεν μπορεί να αναβιώσει εκτός με τη συμφωνία των μερών.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.